

také to, že i když jsem jim dnes unikl, zítra si mě najdou.

Při vzpomínce na to množství výprasků, které jsem na škole schytl, jsem se celý otřásl. Na hřišti. Doma. Slyšel jsem se lapat po vzduchu, cítil jsem nástup paniky. Nebylo to skutečné, ten přívál strachu, který mě paralyzoval, jsem však zastavit nedokázal.

Plesk!

„Ty mizerná sračko! Jediný, co umíš, je zklamat mě!“

„Prosím, mamí, ne, páskem ne...“ vzlykal jsem.

„Dostaneš teď, a ještě mnohem víc, ty nevděčníku! Kéž by ses nikdy nenarodil!“

Bolest jejího útoku byla tak sugestivní, že jsem ji téměř skutečně cítil, stejně jako jsem vnímal, jak sebou mé tělo reflexivně škubá. Slyšel jsem vlastní křik. Ještě pořád jsem nedokázal prolomit to sevření, které mě drželo v pasti minulosti.

Místnost byla světlá, zařízení mi bylo povědomé. Uvědomil jsem si, že jsem onoho osudného dne v Gregově kanceláři a dívám se, jak si tiskne pistoli k bradě. Až na to, že tu pistoli nedržel on. Byl jsem to já.

Tiskl jsem si zbraň ke krku a upřeně jsem zíral na Bentleyho. Potřásl hlavou.

„Jsi takový zbabělec!“

„Já to nechci udělat, Bente,“ žadonil jsem. *„Prosím! Pomoz mi!“*

„Až budeš pryč, budu rád. Nejsi nic než osina v zadku. Už jsem to s tebou vydržel dost dlouho.“

„No – jsme přece přátelé! Říkal jsi to!“

Pohrdavě pokrčil rameny. „Ne, byl jsi užitečný, ale už mi to stačilo. Teď laskavě ušetři světlu ten prostor, který zabíráš.“

Otočil se, odcházel a mé prosby ignoroval.

V místnosti byla zima, chladný vzduch mě roztrásl. Rozhlédl jsem se. Byl jsem sám, opuštěný jedním z mála lidí, o nichž jsem si myslel, že jim můžu věřit. Zavřel jsem oči a přitiskl si tu studenou ocel na kůži.

„Stop!“

Při zvuku jejího hlasu se mé oči zprudka otevřely. Cami stála přede mnou.

„Nedělej to, Aidene“

„Nemám jinou možnost.“

„Ale máš.“ Natáhla ruku. *„Pojď se mnou.“*

„Ne. Já nejsem to, co potřebuješ. Nejsem něco, co by potřeboval kdokoli.“

„Jestli tu spoušť stiskneš, tak to nikdy nezjistíš.“

Zavrtěl jsem hlavou a přitiskl si pistoli blíž.

Cítil jsem, že odchází. Obklopila mě temnota.

Stiskl jsem spoušť.

S hlasitým zalapáním po dechu jsem se vzpřímeně posadil na posteli. Nadechl jsem se tolik potřebného kyslíku a horečně jsem se snažil potlačit paniku. Švihl jsem nohama přes okraj postele a tápal po vypínači, a když jsem ho konečně našel, rozhlížel jsem se po místnosti. Stále vyděšený jsem si přejel rukama po trupu a po hlavě a snažil se nahmatat krev, tu díru po kulce. Nenahmatal jsem ale nic než pot, pokrývající mi celé tělo.

Zoufale žíznlivý jsem sáhl po láhvi s vodou na nočním stolku. Celou jsem ji vypil a odhodil stranou. Svěsil jsem hlavu, zatímco se můj dech postupně vracel do normálu a srdeční tep se zpomalil.

Byl to zlý sen. Ne první, a určitě ne poslední, který budu mít.

Tenhle však byl jiný. Byl intenzivnější než kdy jindy a ta poslední část s Gregem byla velice živá. Věděl jsem, že mi jeho smrt pořád leží v hlavě. Zůstávala ně-

kde na okrajích, zavrtávala se mi hluboko do psychiky a na povrch znovu vycházela tehdy, když jsem se snažil usnout.

Když jsem měl zlý sen naposledy, probudil jsem se vedle Cami. Ta mě uklidnila. Přitiskla se ke mně a utěšovala mě, dokud jsem znovu neusnul. Když jsem byl schovaný v jejím objetí, noční můra se nevrátila.

Dnes v noci jsem byl sám a bez jakýchkoli pochyb jsem věděl, že se bude vracet, dokud nevylezu z postele a nezačne nový den.

Bylo to tak, jak to být muselo. Protože, ať už to byla noční můra, nebo ne, poselství toho snu bylo správné, stejně jako vždycky bude.

Nebyl jsem k ničemu, a ona po mém boku už nikdy nebude. Zasloužila si mnohem víc, než jsem pro ni kdy mohl být já.

Vstal jsem a natáhl si tepláky. Půjdu si zacvičit a potom vyrazím do kanceláře. Alespoň tam můžu být něčím jiným než tím, co mi říkaly mé sny.

Tam můžu být Aidenem, věrným přítelem Bentleyho a Maddoxe. Součástí úspěšné společnosti. Respektován mnohými, některými i obdivován. Bohatý, vtipný a bezstarostný.

Bylo to skvělé krytí. Nikdo přes ně neviděl mé skutečné já.

To, které si schovávám.

Kapitola 1

Aiden

N ADECHL JSEM SE vůně nového auta a s uspokojením se rozhlédl po interiéru na zakázku vyrobeného prodlouženého SUV, které společnost BAM koupila. Dvě řady sedadel proti sobě, takže jsem už na delších cestách, když jsme jeli všichni tři, nemusel sedět vpředu. Luxusní sedadla ze silné kůže, spousta místa pod nohama a nad hlavou a díky Reidovi i všechny dostupné technologické inovace. Auto nabízelo pohodlné cestování, včetně třetí řady sedadel, která byla snadno přístupná, také jsme ji mohli sklopit a mít víc místa pro zavazadla. Na jeho navrhování jsem dohlížel osobně, abych se ujistil, že splňuje všechny naše požadavky.

Než jsem stačil vystoupit a otevřít dveře, vklouzl dozadu naproti mně Bentley. Na sedadlo vedle sebe odložil kufík a pokývnutím poděkoval za šálek kávy, který jsem mu podal. Oba jsme chvíli mlčky upíjeli. Pohledem zhodnotil interiér auta a zatvářil se spokojeně.

„Tohle mám rád. Jede hezky.“

Usmál jsem se. „To jo. Frank ho taky rád řídí.“

Frank ukázal ruku se zdviženým palcem a Bentley se zachechtal.